Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 793 van 30 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat E. MASSIN**
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 18 februari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 mei 2026.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat ECIRLI S., loco advocaat E. MASSIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*BS* 19 juni 2026) bepaalt:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. […]"

Ingevolge deze bepaling verloopt de onderhavige procedure aldus overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van de RvV-wet.

2. Overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet)

werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 26 mei 2026 het volgende gesteld:

"*1. Verzoekende partij, die verklaart afkomstig te zijn uit Jemen, dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" van 10 februari 2026, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij in Griekenland in november 2024 internationale bescherming werd toegekend en dat haar door de Griekse autoriteiten een verblijfsvergunning werd afgeleverd, geldig tot 4 november 2027 (verklaring DVZ, punt 23 dd. 04/11/2025; NPO dd. 16/01/2026; Eurodac Search Result dd. 18/12/2024; map 5 – documenten, stuk 6 - Griekse verblijfsvergunning).*

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkendiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (geviseerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) barrières vormen die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precaire omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, is er een evolutie naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Rekening houdend met het geheel van landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht, besluit de Raad dat in de huidige stand van zaken evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of

voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers om internationale bescherming, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

5. Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoekende partij dat zij aan het prikkelbaredarmsyndroom (PDS) lijdt en hiervoor medicatie gebruikt (NPO, p. 3). Zij brengt echter geen documenten bij die een weergave kunnen vormen van haar medische problematiek of die dit probleem kunnen aantonen. Op deze manier kan niet worden nagegaan of verzoekende partij daadwerkelijk medisch probleem heeft, wat de ernst van dit probleem is en in welke mate dit haar zou verhinderen om bij een terugkeer naar Griekenland zelfstandig in haar levensonderhoud te voorzien waardoor ze in een toestand van verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoekende partij aan het door haar aangehaalde medische probleem lijdt, blijkt hieruit nog niet dat deze aandoening van dien aard is dat zij bij een terugkeer naar Griekenland geen leven zou kunnen opbouwen. Evenmin blijkt dat de behandeling van haar medisch probleem een complexe of gespecialiseerde opvolging vereist, noch dat voor dergelijke aandoeningen in Griekenland geen medische zorg beschikbaar zou zijn. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk over een bijzondere kwetsbaarheid te beschikken in de zin van de relevante Europese rechtspraak, noch dat zij bij een terugkeer naar Griekenland nood zal hebben aan enige medische behandeling.

Verzoekende partij zet voorts nergens in concreto uiteen in welke mate haar gezondheidstoestand haar belet om haar rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van het voorgehouden medisch probleem zou zijn op haar mogelijkheden om haar rechten in Griekenland uit te oefenen. De specifieke verwijzing in het verzoekschrift naar rechtspraak van de Raad, daargelaten het gebrek aan precedentwerking, is niet dienstig gelet op het voormelde. Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve

wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. Zoals reeds aangegeven blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij in Griekenland in november 2024 internationale bescherming werd toegekend en dat haar door de Griekse autoriteiten een verblijfsvergunning werd afgeleverd, geldig tot 4 november 2027 (verklaring DVZ, punt 23 dd. 04/11/2025; NPO dd. 16/01/2026; Eurodac Search Result dd. 18/12/2024; map 5 – documenten, stuk 6 - Griekse verblijfsvergunning). Uit de beschikbare algemene informatie blijkt dat personen die de vluchtelingenstatus hebben verkregen, verblijfsvergunningen ontvangen met een geldigheidsduur van drie jaar (AIDA, "Country Report Greece. Update 2024", september 2025, p. 235). Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond. Zij kan in het verzoekschrift aldus niet dienstig verwijzen naar de moeilijkheden omtrent het hernieuwen van een Griekse verblijfsvergunning aangezien die van haar nog geldig is tot en met 4 november 2027. Voorts verklaart verzoekende partij dat zij in Griekenland geen AFM (fiscaal identificatienummer) en geen AMKA (socialezekerheidsnummer) heeft gekregen.(NPO, p. 5). Uit de algemene informatie blijkt dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, automatisch een fiscaal registratienummer krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. Het fiscaal registratienummer geeft toegang tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; "Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21). Vermits verzoekende partij na voormelde datum een verzoek om internationale bescherming in Griekenland indiende, kan worden aangenomen dat zij over een AFM beschikt dat geldig blijft zolang haar ADET geldig is.Voorts brengt verzoekende partij geen elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat ze niet in staat is om bij terugkeer haar AMKA in Griekenland te bekomen/activeren. Waar verzoekende partij in het verzoekschrift ingaat op de problematiek rond het aanvragen en activeren van de AMKA, dient te worden vastgesteld dat van alle bronnen die zich in het rechtsplegingsdossier bevinden enkel in het RSA/PRO ASYL-rapport wordt gesteld dat een actieve AMKA nodig is om toegang te krijgen tot de legale arbeidsmarkt naast een geldige ADET en AFM en gewag maakt van een cirkelredenering in de Griekse wetgeving waarbij toegang tot basisrechten als minimumvoorwaarde voor integratie in de gastsamenleving in feite afhankelijk is van reeds verzekerd werk. Alle andere bronnen, met inbegrip van het recentere AIDA rapport van september 2025 verwijzen niet naar een actieve AMKA als één van de voorwaarden of het bestaan van een cirkelredenering. Het verslag "Feitenonderzoek" stelt dan weer dat het beschikken van een geldig AMKA-nummer volstaat (p. 37). Het RSA-rapport verwijst niet naar specifieke wetsbepalingen die de voorwaarde van een actieve AMKA stellen. Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift evenmin naar specifieke wetsbepalingen die haar stelling ondersteunen. De in het verzoekschrift geciteerde passage uit de beschikbare landeninformatie laat immers niet toe te concluderen dat een actieve AMKA een voorafgaande voorwaarde vormt voor het afsluiten van een arbeidsovereenkomst, noch dat daadwerkelijk sprake is van de door verzoekende partij aangevoerde "circulaire logica". De aangehaalde landeninformatie volstaat dan ook niet om de vaststelling van het Commissariaat-generaal te weerleggen. Verzoekende partij die nog over een geldige ADET beschikt, zelfredzaam is (zie infra) en geen bijzondere kwetsbaarheid vertoont, brengt verder geen elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat ze in haar individuele omstandigheden niet in staat is om haar AMKA in Griekenland te bekomen en desgevallend de periode in afwachting daarvan te overbruggen zonder dat zij in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomt.

Het komt aan de begunstigde van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij slechts één maand in Griekenland verbleef, namelijk 20 dagen in een opvangcentrum in Mytilini en vervolgens 9 à 10 dagen in Athene (NPO, p. 7). Zeer kort na de toekenning van haar internationale bescherming en de ontvangst van haar Griekse verblijfs- en reisdocumenten heeft zij het land verlaten. Hieruit blijkt dat verzoekende partij geen intentie had om in Griekenland te blijven en er een duurzaam leven op te bouwen. Uit een verblijf van een dergelijke korte periode is het voor verzoekende partij onmogelijk om haar conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden tot huisvesting, tewerkstelling, toegang tot taallessen en medische zorgen in Griekenland. Wat de toegang tot werk betreft, verklaarde verzoekende partij dat zij in Griekenland naar werk zocht, maar niets vond. Zij gaf

aan dat zij zich in Mytilini had ingeschreven bij het arbeidsbureau in het opvangcentrum en zich kandidaat had gesteld voor werk op een boerderij, maar niet werd geselecteerd (NPO, p. 8). Dient hierbij te worden opgemerkt dat zij zich op dat moment nog in de asielprocedure bevond en zij bijgevolg nog niet beschikte over de vereiste documenten om toegang te krijgen tot de reguliere arbeidsmarkt. Na haar erkenning als vluchteling en haar vertrek uit het opvangcentrum verbleef verzoekende partij nog slechts negen à tien dagen in Griekenland. Zij verklaarde dat zij reeds na enkele dagen werk vond en gedurende drie dagen voor een boer werkte, waarvoor zij het overeengekomen loon van 30 euro per dag ontving (NPO, p. 8). Haar verklaringen dat zij tijdens dit werk slecht werd behandeld en een deel van haar loon moest afstaan aan een tussenpersoon die haar aan deze job hielp, worden niet ondersteund door enig begin van bewijs en vormen derhalve een blote bewering. Zelfs indien aan deze verklaringen geloof wordt gehecht, blijkt uit niets dat verzoekende partij dit voorval bij de bevoegde autoriteiten of instanties heeft aangekaart of geprobeerd te laten onderzoeken. Voorts blijkt dat verzoekende partij na deze eerste werkervaring vrijwel onmiddellijk naar België is vertrokken (NPO, p. 8). Dit snelle vertrek wijst er niet op dat zij een ernstige poging heeft ondernomen om duurzaam werk te vinden of zich blijvend in Griekenland te vestigen. Hieruit volgt dat het uitblijven van stabiele tewerkstelling niet kan worden toegeschreven aan externe belemmeringen of structurele onmogelijkheid, maar veeleer voortvloeit uit haar eigen keuzes en het ontbreken van de nodige inspanningen om haar rechten effectief aan te wenden. Er kan dus niet blijken dat ze de van haar te verwachten inspanningen heeft geleverd om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland of de nodige stappen heeft ondernomen om haar integratie in de Griekse samenleving te bevorderen. Het is echter de verantwoordelijkheid van begunstigden van internationale bescherming om de rechten die verbonden zijn aan hun status af te dwingen bij de overheid die deze bescherming heeft verleend. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Wat de huisvesting betreft, toont verzoekende partij evenmin aan dat zij in Griekenland zonder onderdak zou hebben verkeerd. Zij verklaarde immers dat zij in Athene vrij snel een verblijfplaats vond in een gedeelde accommodatie (NPO, p. 7). Ook nadien kon zij opnieuw een verblijfplaats vinden. Zo gaf zij aan dat zij, ondanks haar beperkte financiële middelen, tijdelijk onderdak vond in een eenvoudige en vervallen kamer (NPO, p. 8). Hoewel zij aangaf dat de leefomstandigheden niet ideaal waren, beschikte zij aldus tijdens haar kortstondig verblijf in Griekenland over een dak boven het hoofd. Uit voorgaande elementen blijkt dan ook dat verzoekende partij geen ernstige inspanningen heeft geleverd om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland of haar integratie in de Griekse samenleving te bevorderen. Het is echter de verantwoordelijkheid van begunstigden van internationale bescherming om de rechten die verbonden zijn aan hun status af te dwingen bij de overheid die deze bescherming heeft verleend. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Zij maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Het gegeven dat verzoekende partij bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, volstaat niet om te besluiten dat zij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten haar wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Er dient tevens te worden benadrukt dat verzoekende partij voldoende zelfredzaamheid vertoont die haar toelieten haar verblijf in Griekenland, alsook haar verdere reis doorheen Europa, te organiseren. Zo Heeft verzoekende partij in verschillende landen zelfstandig stappen ondernomen om in haar levensonderhoud te voorzien. Zij oefende diverse jobs uit in Jemen, waaronder als verkoper van groenten, verkoper in een winkel voor autoaccessoires en als kapper (NPO, p. 5). Zij reisde zelfstandig via Jordanië, waar zij ongeveer drie maanden verbleef (NPO, p. 11), en Turkije, waar zij twee weken verbleef en haar transport naar Griekenland zelfstandig regelde (NPO, p. 11). In Griekenland verkreeg zij zonder problemen haar verblijfsvergunning en vluchtelingenpaspoort, vond snel werk (NPO, p. 5-6, 8) en organiseerde tijdelijke huisvesting, zelfs met beperkte financiële middelen (NPO, p. 8-9). Via vrienden regelde zij haar reis naar België (NPO, p. 11), waar zij momenteel werkt en bij een vriend woont (NPO, p. 3, 5). Gelet op de voorgaande vaststellingen moet verzoekende partij in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te

bouwen en er in haar levensonderhoud te voorzien. Zij maakt geenszins aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Verzoekende partij maakt in het verzoekschrift verder op algemene wijze gewag van discriminatie en racisme, echter hieruit kan evenmin blijken dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit op zich evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zouden zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkenen bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

Verder dient er opgemerkt te worden dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtsorde geen precedentswaarde hebben waardoor ze in het verzoekschrift niet dienstig kan verwijzen naar de arresten van de Raad en internationale rechtspraak.

Waar verzoekende partij aanvoert dat het Commissariaat-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, dient te worden benadrukt dat het de verantwoordelijkheid van verzoekende partij is om de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten en alle nodige stukken voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft hierbij weliswaar een samenwerkingsplicht, in die zin dat het de door verzoekende partij aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de beschikbare informatie over het land waar verzoekende partij internationale bescherming werd toegekend, hetgeen door het Commissariaat-generaal ook daadwerkelijk is gedaan. Rekening houdend met de beschikbare landeninformatie met betrekking tot het land waar verzoekende partij internationale bescherming geniet, en na een grondig onderzoek van alle door haar afgelegde verklaringen, heeft het Commissariaat-generaal op goede gronden beslist dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat verzoekende partij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds in Griekenland werd toegekend.

Aangezien verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoekende partij toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypotheses zonder dat verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

7. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid in het Arabisch uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in haar specifieke situatie niet van toepassing is en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

9. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland. Er lijken geen feiten of elementen aangetoond te worden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek lijkt dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard."

3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

4.2. (Oud) artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

5. In het proces-verbaal van terechtzitting van 20 augustus 2026 staat het volgende vermeld:

"*Tolk 882 legt de eed af en tolkt Arabisch*
De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.
De raadsman van de verzoekende partij stelt dat de Raad oordeelt dat de verzoekende partij maar een maand in Griekenland verbleef en dat zij maar 3 dagen illegaal heeft gewerkt vooraleer zij naar België kwam. Het feit dat verzoekende partij na haar erkenning onmiddellijk voor 30 euro per dag illegaal moest werken en een deel van dat bedrag moest afstaan aan tussenpersonen, toont aan dat de toegang tot de arbeidsmarkt volledig afgesloten was. Dat de verzoekende partij niet naar de politie gegaan is, toont de kwetsbaarheid van een vluchteling die op straat staat. Het is een reactie op ernstige materiële deprivatie. De verzoekende partij vond snel een verblijfplaats in een vervallen kamer en de Raad concludeert hieruit dat zij over een dak boven het hoofd beschikte en dat zij niet dakloos was. Het gelijkstellen van een vervallen kamer gebonden aan illegaal werk is een schending van het Handvest. Een matras op de grond gekoppeld aan arbeidsuitbuiting is geen teken van zelfredzaamheid. De verzoekende partij werd door de Griekse staat aan haar lot overgelaten. Voor het overige verwijst hij naar het verzoekschrift.
De verzoekende partij wenst zelf niets toe te voegen."

6. Verzoeker brengt met voormeld algemeen betoog ter zitting geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond van de beschikking van 26 mei 2026.

Zoals uiteengezet in voormelde beschikking laat de beschikbare landeninformatie niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Een individuele beoordeling blijft dus aan de orde.

Zoals in de beschikking al werd opgemerkt, is de Griekse verblijfsvergunning (ADET) die verzoeker van de Griekse autoriteiten verkreeg nog geldig tot en met 4 november 2027. Verzoeker betwist dit niet en gaat niet in het minst concreet en inhoudelijk in op hetgeen in de beschikking van 26 mei 2026 concreet met betrekking tot zijn ADET wordt vastgesteld. Ook de bevindingen omtrent de overige Griekse stukken AFM en AMKA laat hij volledig ongemoeid. Deze vaststellingen blijven aldus overeind. Hieraan wordt nog toegevoegd dat waar uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat lange wachttijden mogelijk zijn bij de aanvragen tot verlenging van zijn of haar ADET in Griekenland, nergens uit blijkt dat verzoeker niet tijdig en proactief een verlenging van zijn ADET kan aanvragen en regelen, te meer nu hij gelet op de informatie die hij zelf aanbracht goed op de hoogte is van het belang ervan en van de te ondernemen stappen hiertoe zoals die in de info beschreven staan.

In voormelde beschikking wordt, op basis van de elementen die hij aanbrengt inzake zijn persoonlijke situatie, vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt over een bijzondere kwetsbaarheid te beschikken die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verzoekers advocaat geeft ter terechtzitting aan het niet eens te zijn en tracht de rollen om te keren waar hij stelt dat het feit dat verzoeker na zijn erkenning onmiddellijk voor 30 euro per dag illegaal moest werken en een deel van dat bedrag moest afstaan aan tussenpersonen aantoont dat de toegang tot de arbeidsmarkt volledig afgesloten was evenals waar hij meent dat het nalaten van verzoeker om naar de politie te gaan, de kwetsbaarheid van een vluchteling aantoont die op straat staat en een reactie is op ernstige materiële deprivatie. Ook thans blijft dit betoog bij blote beweringen en werpt dit hoe dan ook geen ander licht op het snelle vertrek van verzoeker uit Griekenland wat het ondernemen van een ernstige poging om duurzaam werk te vinden of zich blijvend in Griekenland te vestigen, tegenspreekt. Zoals aangestipt in voormelde beschikking, volgt hieruit dat het uitblijven van stabiele tewerkstelling niet kan worden toegeschreven aan externe belemmeringen of structurele onmogelijkheid, maar veeleer voortvloeit uit verzoekers eigen keuzes en het ontbreken van de nodige inspanningen om zijn rechten effectief aan te wenden. Een vaststelling in dezelfde zin dringt zich op betreffende verzoekers inspanningen om huisvesting te bekomen. Verzoekers advocaat kan dan ook niet zonder meer voorhouden dat het gelijkstellen van een vervallen kamer gebonden aan illegaal werk een schending is van het Handvest. Er wordt dan wel geponeerd dat verzoeker door de Griekse staat aan zijn lot werd overgelaten, doch er blijkt bijgevolg thans evenmin dat verzoeker de van hem te verwachten inspanningen heeft geleverd om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland of dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om zijn integratie in de Griekse samenleving te bevorderen.

De stelling van verzoekers advocaat dat een matras op de grond gekoppeld aan arbeidsuitbuiting geen teken is van zelfredzaamheid, getuigt verder evenzeer van een beperkte lezing van de gronden van voormelde beschikking. Hierin wordt immers benadrukt dat verzoeker voldoende zelfredzaamheid vertoont die hem toeliet zijn verblijf in Griekenland, alsook zijn verdere reis doorheen Europa, te organiseren en in voormelde beschikking wordt uiteengezet dat verzoeker in verschillende landen zelfstandig stappen heeft ondernomen

om in zijn levensonderhoud te voorzien. Verzoekers advocaat gaat hier niet *in concreto* op in zodat voormelde vaststellingen niet aan het wankelen worden gebracht.

Bij gebrek aan enige concrete en inhoudelijke repliek blijven de overige gronden onverminderd overeind.

7. Bijgevolg wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Derhalve brengt verzoeker geen elementen naar voren waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend zesentwintig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter
P. SHONIA,	toegevoegd griffier

De griffier,	De voorzitter,
P. SHONIA	M. RYCKASEYS